

Omfang ikke forelægges først i dette høje Ting, men først forelægges i det andet høje Ting. Jeg tror, at den Behandling, Lovforslaget har faaet i det andet høje Ting, for Fremtiden vil belære den højtærede Minister om, at han ikke skal forelægge sociale Lovforslag deroppe, thi saa kommer de ud deraf i en beklippet og beskaaren Tilstand, som vi ikke kan være tjent med. Jeg mener ogsaa, at det er ganske rigtigt, at man fra dette Tings Side protesterer imod, at saadanne Lovforslag først forelægges i det andet høje Ting. Dette er et prøvende, et overvejende og reviderende Ting, et Ting, der vælges paa en noget indviklet Maade, og som derved kommer til at staa den almindelige Befolkning noget fjernere end dette Ting. Og er der nogetsteds, hvor man maa paakalde Hjælp fra den almindelige Befolknings Side, er det med Hensyn til Børneforsorgen. Derfor vilde det have været ganske naturligt, om den højtærede Minister var kommet til dette Ting først med sit Lovforslag. Jeg er overbevist om, at i saa Fald vilde det ikke blot have faaet den Form, som den højtærede Minister ønskede, det skulde have, men det var maaske blevet yderligere forbedret. Nu gik imidlertid den højtærede Minister til det andet høje Ting, og det bevirkede, at dette Lovforslag fik samme Skæbne som Værgeraadsløven, der ogsaa først blev forelagt der og først kom her ned paa et saasent Tidspunkt, at dette Ting var nødt til at tage Løven uden at kunne faa indført Ændringer i den. Jeg tror, man vil erkende, at det er et uheldigt System. Og saaledes vil det ogsaa gaa med denne Lov, for saa vidt der er Trang til at faa den gennemført. Jeg skal ærlig erkende, at jeg her maa se bort fra en hel Del Ønsker for at faa Lovforslaget vedtaget i Aar, da vi nu først faar det i den ellefte Time.

Gennemlæser man Lovforslaget, er det, der mest falder i Øjnene, det Nederlag, der er tilføjet Ministeren af hans allierede, de Konservative, og hans egne Partifæller. Det er navnlig paa § 1, Ministeren har hentet sit Nederlag. Han havde i § 1 — jeg gaar ud fra, at det har været hans bedste Overbevisning, og det har naturligvis ogsaa været for i nogen Grad at følge de sagkyndige, der sad i Børnekommissionen — foreslaaet, at alle Plejebørn under 15 Aar, der for Betaling anbringes i Familie- eller Dagpleje, skulde ind under Tilsynet, det vil sige, at Justitsministeren havde forhøjet Grænsen for Plejebørnstilsynet fra det

14de til det 15de Aar. Men i det andet høje Ting satte man Grænsen tilbage til det 14de Aar, hvilket i mine Øjne absolut er en Forringelse af Lovforslaget. Det drager nemlig Børn bort fra Tilsynet, der godt kunde trænge til at være derunder. Men det er endda ikke det værste. Ministeren havde i sit Forslag en Bestemmelse, der sagde, at man i nogle Tilfælde kunde gaa videre med Tilsynet op til det 18de Aar. Denne Bestemmelse er strøget i det andet høje Ting.

Jeg beklager i allerhøjeste Grad dette. Hvis man betragter Tilsynet med de Børn, der kommer ind under Løven, som et nødvendigt Onde for Hjemmene, hvis man gaar ud fra, at det er væmmeligt at have disse Mennesker løbende paa Dørene for at se, hvorledes Børnene behandles, kan der maaske være noget i det, saa har man tjent Hjemmene, men ganske vist ikke Børnene, dermed. Men jeg mener, at dette Tilsyn skulde være noget andet. Jeg ved nemlig, at der meget ofte for enligstillede Kvinder kan komme en Tid, hvor forskellige Forhold kan gøre sig gældende med Hensyn til deres Børn, der er anbragt i Lære, Forhold, som de ikke selv kan ordne, hvorfor de vilde være meget taknemmelige for at have dette Tilsyn, der kunde staa dem bi med Raad og Daad. Det er nemlig det, der i Virkeligheden skulde ske. Ligesom man ved Værgeraadsinstitutionen ikke tænker sig, at man skal have nogle Mennesker løbende, der skal bringe Ulejlighed ind i Hjemmene, men derimod tænker sig, at det skal være et Værn for Børnene, saaledes maa man ogsaa ved denne Tilsynslov tænke paa, at den skal være et Værn for disse Børn, som man finder paa forskellige Omraader kan være uheldigt stillet, fordi de ikke ejer Fader og Moder. Naar man gaar ud derfra, maa man meget ønske, at den Bestemmelse, som den højtærede Minister havde foreslaaet om, at Tilsynet i visse Tilfælde kan udstrækkes til det 18de Aar, bibeholdes.

Vender man sig saa til Børn fødte udenfor Ægteskab, erkender jeg, at her tager den højtærede Minister alle med, og det takker jeg ham for. Det er at gøre Tilsynet saa vidt udstrakt som vel muligt. Jeg erkender naturligvis, at der kan være noget i, hvad Venstres Ordfører sagde om, at naar man skal bruge mange tilsynsførende og tilse mange, er det muligt, at Tilsynet bliver mindre godt. Men paa den anden Side maa Venstres Ordfører dog vist ogsaa erkende, at de Børn, der ikke kommer ind under Tilsynet, ikke kan have no-